

ODPIŚ

Wrocław, dnia 22 lutego 2016 roku

Trybunał Konstytucyjny
al. J. Ch. Szucha 12, 00-918 Warszawa

Skarżący: W Ż

Adres: ul.

PESEL:

Zastępowany przez: r. pr. Jakuba Śliwę

*wpisanego na listę radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych
we Wrocławiu za numerem WR/WR/2105*

z Kancelarii Radcy Prawnego we Wrocławiu

ul. Tadeusza Kościuszki 108A/31, 50-441 Wrocław

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Imieniem Wnioskodawcy, w powołaniu na udzielone mi pełnomocnictwo, którego uwierzytelniony odpis załączam – na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (dalej jako „Konstytucja RP”) oraz art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 25.06.2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. z 2015 r., poz. 1064, dalej jako „ustawa o TK”), niniejszym wnoszę o:

- 1) stwierdzenie, że art. 7 ustawy z dnia 10.12.1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin (tekst jednolity – Dz. U. z 2015 r., poz. 330, dalej jako „ustawa o zaopatrzeniu”), w brzmieniu obowiązującym od dnia 30.07.2005 r., w zw. z art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity – Dz. U. z 2015 r., poz. 748, dalej jako „ustawa emerytalno-rentowa”), w brzmieniu obowiązującym od dnia 1.01.2013 r. – w zakresie w jakim wykluczają jednoczesną wypłatę uprawnionemu wojskowej renty inwalidzkiej przyznanej z uwagi na wypadek mający związek ze służbą wojskową oraz emerytury częściowej – są niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z wynikającą z art. 2 Konstytucji RP zasadą sprawiedliwości społecznej,
- 2) zasądzenie na rzecz Skarżącego od Skarbu Państwa kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z art. 72 ustawy o TK.

KANCELARIA RADCY PRAWNEGO – RADCA PRAWNY JAKUB ŚLIWA

UZASADNIENIE

1. Określenie podstaw skargi

Załączonym do niniejszej skargi wyrokiem Sądu Apelacyjnego w W , Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia .09.2015 r., sygn. akt , doręczonym skarżącemu wraz z uzasadnieniem w dniu 30.11.2015 r., oddalono apelację Skarżącego od wyroku Sądu Okręgowego w W , Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych z dnia .12.2014 r., sygn. akt , oddalającego odwołanie Skarżącego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W („ZUS”) z dnia .06.2014 r., znak , mocą której przyznano Skarżącemu prawo do emerytury częściowej od dnia .05.2014 r. (tj. od dnia nabycia uprawnień) oraz zawieszono jej wypłatę, z uwagi na pobieranie przez Skarżącego świadczenia (wojskowej renty inwalidzkiej przyznanej z uwagi na wypadek mający związek ze służbą wojskową) z Wojskowego Biura Emerytalnego („WBE”). Skarżący kwestionował decyzję ZUS jedynie częściowo – tj. co do zawieszenia wypłaty przyznanej emerytury częściowej z uwagi na pobieranie innego świadczenia z WBE.

Sąd Apelacyjny w W swoje negatywne dla Skarżącego rozstrzygnięcie oparł o przepis art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i ich rodzin w zw. z art. 95 ust. 1 i ust. 2 ustawy emerytalno-rentowej. Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy trafnie przyjął, że w sytuacji Skarżącego (zbieg prawa do wojskowej renty inwalidzkiej oraz do emerytury częściowej) zastosowanie znajduje ogólna zasada „jednego świadczenia”.

Zgodnie z art. 7 ustawy o zaopatrzeniu (...) „w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty przewidzianych w ustawie z prawem do emerytury lub renty albo do uposażenia w stanie spoczynku lub uposażenia rodzinnego przewidzianych w odrębnych przepisach wypłaca się świadczenie wyższe lub wybrane przez osobę uprawnioną, jeżeli przepisy szczególne nie stanowią inaczej”. Zgodnie zaś z art. 95 ustawy emerytalno-rentowej „w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego” (ust. 1), a określoną w ust. 1 regułę „stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a lub art. 18e ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego,

Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin” (ust. 2). Regulacja art. 96 ustawy emerytalno-rentowej przewiduje natomiast wyjątki od obowiązującej na gruncie ubezpieczeń społecznych zasady niekumulacji świadczeń. Oznacza to możliwość pobierania więcej niż jednego świadczenia, jednak z pewnymi ograniczeniami. Po pierwsze, korzystniejsze zasady dotyczą wyłącznie zbiegu prawa do ściśle określonych świadczeń. Ponadto tylko jedno świadczenie będzie wypłacane w pełnej wysokości (wysokość drugiego zostanie obniżona o 50%). Dotyczy to w szczególności zbiegu prawa do emerytury z prawem do renty inwalidy wojennego i wojskowego (*vide*: art. 54 ust. 1 ustawy z dnia 29.05.1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin – tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 840), a także zbiegu prawa do emerytury z prawem do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (*vide*: art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych – tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 1242).

W toku postępowania apelacyjnego Skarżący wnosił o to, aby Sąd Apelacyjny wystąpił do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym dot. konstytucyjności przepisów art. 7 ustawy o zaopatrzeniu oraz art. 95 ustawy emerytalno-rentowej. Wniosek ten nie został jednak przez Sąd Apelacyjny uwzględniony. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie sposób podzielić poglądu Skarżącego o jego nierównym traktowaniu (w stosunku do osób uprawnionych do renty z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy). Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę po pierwsze na to, że renta z tytułu niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy i wojskowa renta inwalidzka wypłacane są z różnych systemów ubezpieczeniowych – a ponadto wskazał, że zasadę równego traktowania ubezpieczonych statuuje art. 2a ustawy z dnia 13.10.1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity – Dz. U. z 2015 r., poz. 121), który zakazuje dyskryminacji z uwagi na płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, stan cywilny oraz stan rodzinny. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie ma jednak podstaw prawnych, aby z tego przepisu wywodzić zakaz różnicowania sytuacji ubezpieczonych z innych przyczyn, niż wyczerpująco w nim wyliczone. W takim stanie rzeczy Sąd Apelacyjny uznał za zbyteczne kierowanie pytania prawnego do Trybunału – a apelację Skarżącego od wyroku Sądu I instancji za niezasadną i tym samym zasługującą na oddalenie.

Wyrok Sądu Apelacyjnego jest prawomocny, a Skarżący – choć stosownie do treści art. 398² § 1 k.p.c. mógł od wyroku Sądu Apelacyjnego wywieźć skargą kasacyjną – nie skorzystał z tego prawa, uznając, że adekwatnym środkiem prawnym w jego sytuacji faktycznej i prawnej jest skarga konstytucyjna. Sądy obu instancji nie tyle bowiem wadliwie wyłożyły i zastosowały przepisy ustaw – co nie dostrzegły ich wadliwości w aspekcie zgodności z postanowieniami ustawy zasadniczej.

2. Stan faktyczny, na tle którego wydany został wyrok Sądu Apelacyjnego

Skarżący ma ustalone od dnia .09.1977 r. prawo do wojskowej renty inwalidzkiej pozostającej w związku z niezdolnością do pracy, która powstała w wyniku wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową. Prawo do wojskowej renty inwalidzkiej przysługuje Skarżącemu bezterminowo.

W dniu .04.2014 r. Skarżący wystąpił do ZUS z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury częściowej. Decyzją z dnia .06.2014 r. ZUS uwzględnił wniosek Skarżącego o tyle, że przyznał mu prawo do emerytury częściowej od dnia .05.2014 r. (tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury) – jednocześnie jednak zawieszając wypłatę przyznanego świadczenia z uwagi na fakt, że Wnioskodawca pobiera świadczenie (wspomnianą wojskową rentę inwalidzką) z WBE.

Od decyzji ZUS odwołał się Skarżący, domagając się jej zmiany poprzez podjęcie wypłaty emerytury częściowej. Sąd Okręgowy w W odwołanie Skarżącego oddalił wskazując, iż zbieg prawa do wojskowej renty inwalidzkiej z prawem do emerytury częściowej nie znajduje się w zamkniętym katalogu wyjątków od zasady jednego świadczenia, o którym mowa w art. 96 ustawy emerytalno-rentowej. Od wyroku tego apelację wywiódł Skarżący, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyznanie prawa do wypłaty emerytury częściowej – i wnosząc o to, aby Sąd Apelacyjny zwrócił się do Trybunału Konstytucyjnego z pytaniem prawnym dot. konstytucyjności przepisów ustawy o zaopatrzeniu oraz ustawy emerytalno-rentowej, różnicujących sytuację prawną Skarżącego np. w porównaniu do osoby, która posiada prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy pozostającej w związku z wypadkiem przy pracy. Skarżący wskazywał, że jego sytuacja pozostaje istotnie podobna do sytuacji osób, które uległy wypadkowi przy pracy – albowiem Skarżący będąc żołnierzem zawodowym uległ wypadkowi, który przekreślił jego możliwości dalszej służby wojskowej. Dla Skarżącego zawodowa służba wojskowa była tym samym, czym dla pracownika praca, czyli aktywnością zawodową. W konsekwencji Skarżący uważał, że na gruncie obowiązujących przepisów osoby znajdujące się w zbliżonej sytuacji faktycznej traktowane są w różny sposób, bez żadnego ku temu uzasadnienia.

3. Podstawy skargi kasacyjnej

Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji RP, każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu

normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach lub prawach albo o jego obowiązkach określonych w Konstytucji. Stosownie zaś do dyspozycji art. 64 ustawy o TK skarga konstytucyjna może być wniesiona po wyczerpaniu drogi prawnej, w terminie 3 miesięcy od doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

Skarżący dopatruje się naruszenia art. 2 i art. 32 ust. 1 Konstytucji w kontekście prawa do równego traktowania podmiotów wobec ich uprawnienia świadczeń z zabezpieczenia społecznego.

W wykrystalizowanej już linii orzeczniczej Trybunału Konstytucyjnego zasada równości „(...) polega na tym, że wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu, mają być traktowani równo. A więc według jednakowej miary, bez różnicowań zarówno dyskryminujących, jak i faworyzujących” (orzeczenie TK z 9.03.1988 r., sygn. U 7/87 w OTK w 1988 r., cz. I, poz. 1; wyrok TK z 6.03.2001 r., sygn. K 30/00, OTK ZU nr 2/2001, poz. 34). Podstawą rozstrzygania o zasadzie równości musi więc być zawsze ustalenie cechy relewantnej, która pozwoli ustalić istnienie podobieństwa sytuacji. Wystąpienie takiego podobieństwa stanowi przesłankę zastosowania zasady równości. Natomiast potraktowanie odmiennie przez prawo sytuacji podobnych wskazuje na możliwość naruszenia zasady równości. Nie zawsze jednak odmiennie potraktowanie sytuacji podobnych stanowi naruszenie norm konstytucyjnych, gdyż mogą wystąpić przypadki, gdy będzie ono usprawiedliwione. Wszelkie odstępstwa od nakazu równego traktowania podmiotów podobnych muszą jednak znajdować racjonalne uzasadnienie (tak wyrok TK z 28.05.2002 r., sygn. P 10/01, OTK ZU nr 3/A/2002, poz. 35; por. także wyroki TK z: 18.07.2008 r., sygn. P 27/07 OTK ZU nr 6/A/2008, poz. 107; 19.02.2001 r., sygn. SK 14/00 OTK ZU nr 2/2001, poz. 31), muszą mieć: 1) charakter relewantny, tzn. istotny ze względu na cel danych regulacji, z którymi powinny pozostawać w bezpośrednim związku oraz służyć realizacji tego celu; 2) charakter proporcjonalny, a więc waga interesu, któremu ma służyć różnicowanie sytuacji adresatów normy, musi pozostawać w odpowiedniej proporcji do wagi interesów, które zostaną naruszone w wyniku nierównego potraktowania podmiotów podobnych; 3) związek z innymi wartościami, zasadami czy normami konstytucyjnymi, uzasadniającymi odmiennie potraktowanie podmiotów podobnych (zob. np. orzeczenie TK z 3.09.1996 r., sygn. akt K 10/96 OTK ZU nr 4/1996, poz. 33; wyrok TK z 6.09.2001 r., sygn. P 3/01 OTK ZU nr 6/2001, poz. 163).

W orzecznictwie Trybunału wskazuje się także, że cechą wspólną decydującą o podobieństwie danej grupy podmiotów może być zarówno cecha faktyczna, jak i cecha prawna (*vide*: orzeczenie z dnia 3.09.1996 r. w sprawie K 10/96; wyrok z dnia 21.09.1999 r. w sprawie K 6/98).

Zgodnie z art. 67 ust. 1 Konstytucji „Obywatel ma prawo do zabezpieczenia społecznego w razie niezdolności do pracy ze względu na chorobę lub inwalidztwo oraz po osiągnięciu wieku emerytalnego. Zakres i formy zabezpieczenia społecznego określa ustawa”. W orzecznictwie Trybunału wskazuje się, że z art. 67 ust. 1 Konstytucji „nie da się wyprowadzić konstytucyjnego prawa do jakiegokolwiek konkretnej postaci świadczenia” (por. wyroki TK z: 6.02.2002 r. SK 11/2001 OTK ZU 2002/1A poz. 2; 27.01.2003 r. SK 27/2002 OTK ZU 2003/1A poz. 2; 7.09.2004 r. SK 30/2003 OTK ZU 2004/8A poz. 82; 19.07.2005 r. SK 20/2003 OTK ZU 2005/7 A poz. 82; 20.11.2006 r. SK 66/2006 OTK ZU 2006/1 OA poz. 152). Tym samym, *a maiori ad minus*, przepis ten nie zawiera także żadnych wprost wyrażonych wytycznych co do zasad przyznawania świadczeń i obliczania ich wysokości. Konstytucyjną ochroną objęte są warunki (przesłanki) nabycia, trwania i ustalania prawa do ubezpieczenia społecznego (por. orzeczenie z 30.11.1988 r. K. 1/88 OTK 1988 r. poz. 6), a nie wysokość świadczenia określona w liczbach bezwzględnych czy w procentach od określonej kwoty wyrażonej w liczbach bezwzględnych (por. wyrok z dnia 11.02.1992 r. K. 14/91 OTK 1992/1 poz. 7). W orzecznictwie Trybunału wskazuje się wreszcie, że jakkolwiek ustawodawca ma szerokie możliwości wyboru rozwiązań szczegółowych dotyczących realizacji prawa do zabezpieczenia społecznego – to jednak pozostaje on ograniczony obowiązkiem respektowania istoty tego prawa (*vide*: wyrok z dnia 31.01.2005 r., SK 27/2003 OTK ZU 2005/1A poz. 8; czy 4.12.2000 r., K 9/2000 OTK ZU 2000/8 poz. 294). Świadczenia społeczne są to środki zaspakajania indywidualnych potrzeb jednostki i rodziny, których uzyskanie nie jest bezpośrednim efektem własnej pracy. Głównymi funkcjami świadczeń społecznych są zabezpieczenie bezpieczeństwa socjalnego, ochrona przed skutkami różnych rodzajów ryzyka socjalnego, łagodzenie nierówności społecznej i wyrównywanie szans życiowych, przy czym podstawową funkcją świadczeń jest funkcja zabezpieczająca, która ma zapewnić podstawy egzystencji. Świadczenia społeczne są podstawowym instrumentem polityki społecznej, a prawo do świadczeń społecznych mieści się w katalogu podstawowych praw człowieka. W orzecznictwie wielokrotnie podkreślane są zasady, z jakim łączy się podstawy świadczeń z zabezpieczenia społecznego. Należy w tym miejscu wymienić zasadę adekwatności tego świadczenia do wysokości odprowadzanych składek (zwana także zasadą wzajemności), która była podstawową przesłanką reformy systemu ubezpieczeń społecznych. Trybunał Konstytucyjny wielokrotnie podkreślał jednak, że z zasady tej nie można wyprowadzać z nakazu bezwzględnego odzwierciedlenia w przyznanym świadczeniu dochodów osiągniętych podczas całego okresu zatrudnienia (por. wyrok z 30.05.2000 r. K 37/98 OTK ZU 2000/4 poz. 112 oraz powołany już wyrok w sprawie SK 15/2006), albowiem prowadziłyby do zachwiania ogólnej logiki systemu ubezpieczeń społecznych, który jest oparty nie tylko na zasadzie wzajemności składki i świadczeń, ale również na zasadzie solidarności międzypokoleniowej (tak w wyroku w sprawie P 13/04), czy szerzej: solidaryzmu społecznego (*vide*: wyroki w powołanych sprawach K 5/99, K 9/00) oraz powszechności i względnej jednolitości kryteriów przyznawania

świadczeń i określania ich wysokości (por. wyrok TK z 8.09.2005 r., P 17/04, OTK ZU 2005/8A poz. 90).

Przede wszystkim w dalszym ciągu aktualność zachowuje pogląd, że także w sferze prawa do zabezpieczenia społecznego art. 32 ust. 1 Konstytucji jest źródłem zasady równości wobec prawa, rozumianej jako nakaz, aby wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się daną cechą istotną (relewantną) w równym stopniu, były traktowane równo, bez dyskryminowania i faworyzowania (*vide*: wyrok z 21.06.2001 r. SK 6/01, OTK ZU 2001/5 poz. 121).

W rozważanej sprawie Skarżący wskazuje, że źródłem naruszenia równości w dostępie do zabezpieczenia społecznego jest niejednakowe traktowanie osób znajdujących się w zbliżonej sytuacji faktycznej. Nie budzi wszak wątpliwości, że zarówno w przypadku renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego, jak i w przypadku wojskowej renty inwalidzkiej – **świadczenia te są przyznawane z uwagi na niezdolność do pracy, której źródło powstania pozostaje w związku z aktywnością zawodową uprawnionego**. Dla uprawnionego do renty z ubezpieczenia wypadkowego aktywnością taką jest zwykle praca – zaś dla żołnierza zawodowego (a takim był Skarżący) aktywnością taką jest służba. Zarówno dla uprawnionego do renty z ubezpieczenia wypadkowego, jak i dla uprawnionego do wojskowej renty inwalidzkiej – wypadek w toku wykonywanego aktywności zawodowej powoduje ograniczenie zdolności do pracy zarobkowej, a co za tym idzie – wpływa na zmniejszenie wysokości emerytury w przyszłości. Właśnie z uwagi na potencjalne pogorszenie szans wypracowania odpowiednio wysokiej emerytury – ustawodawca odstępuje od zasady jednego świadczenia i pozwala na kumulatywne pobieranie emerytury i renty z tytułu niezdolności do pracy pozostającej w związku z wypadkiem przy pracy. Takie uprawnienie jest jednak przewidziane wyłącznie dla grupy uprawnionych do renty z tytułu niezdolności do pracy – nie posiadają go zaś uprawnieni do wojskowej renty inwalidzkiej.

W ocenie Skarżącego cechą relewantną dla oceny jest więc posiadanie uprawnień rentowych (bez względu na ich nazwę), przyznanych z uwagi na niezdolność do pracy powstałą w związku z aktywnością zawodową uprawnionego. Cecha ta przesądza o uznaniu porównywanych podmiotów za podobne. Kwestionowane we wniosku przepisy prawa traktują jednak w sposób odmienny podobne podmioty prawa charakteryzujące się w równym stopniu wspólną cechą istotną, co prowadzi do odstępstwa od zasady równości. Ta odmienność traktowania polega na tym, że jedynie w przypadku jednej grupy osób objęci są oni korzystniejszą regulacją pozwalającą na kumulację świadczeń rentowych z emerytalnymi – podczas gdy druga grupa nie ma takiego prawa, a tym samym

w odniesieniu do tych osób stosuje się mniej korzystną zasadę jednego świadczenia. Tym samym uprawnionych z tytułu wojskowej renty inwalidzkiej postawiono w nierównej (gorszej) sytuacji w stosunku do osób, które też są niezdolne do pracy i też przyczyną tą jest wykonywana aktywność zarobkowa – a jedyną różnicą jest rodzaj wykonywanej aktywności zarobkowej. Należy zwrócić uwagę, że zarówno uprawniony do renty z tytułu niezdolności do pracy pozostającej w związku z wypadkiem przy pracy, jaki i uprawniony do wojskowej renty inwalidzkiej – mogą przez wiele lat być płatnikami składek ubezpieczeniowych, jak to miało miejsce w przypadku Skarżącego, który po wypadku utracił możliwość dalszej służby wojskowej i zmuszony był podjąć pracę „cywilną”. Trudno więc przyjąć, że uzasadnieniem dla takiego zróżnicowania miałyby być okoliczność, że system zabezpieczenia społecznego wojskowych jest systemem zaopatrzeniowym, niezależnym od opłacanych składek.

Skarżący zwraca ponadto uwagę, że prawo do kumulatywnej wypłaty świadczeń posiadają nie tylko uprawnieni do renty z tytułu niezdolności do pracy z ubezpieczenia wypadkowego, ale także żołnierze niezawodowi, którzy stali się niezdolni do pracy podczas odbywania czynnej służby wojskowej w okresie pokoju oraz w ciągu 3 lat od zwolnienia z tej służby, jeżeli niezdolność do pracy jest następstwem chorób powstałych lub urazów doznanych w czasie odbywania służby wojskowej (art. 35 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 1 w zw. z art. 54 ustawy z dnia 29.05.1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (t. j. – Dz. U. z 2015 r., poz. 840) w zw. z art. 96 ustawy emerytalno-rentowej). Także i w tym przypadku mamy do czynienia z naruszeniem zasady równości – albowiem podmioty znajdujące się w zbliżonej sytuacji faktycznej, tj. niezdolności do pracy powstałej w związku ze służbą wojskową – potraktowane są w sposób odmienny jedynie z uwagi na to charakter służby (zawodowa/niezawodowa).

W ocenie Skarżącego istniejąca ewidentnie nierówność pomiędzy podmiotami znajdującymi się w zbliżonej sytuacji faktycznej nie może być uznana za usprawiedliwioną. W szczególności zróżnicowania nie może uzasadniać – jak przyjął Sąd Apelacyjny – fakt, iż renta wypadkowa oraz wojskowa renta inwalidzka są wypłacane z różnych systemów ubezpieczenia. Za odmiennym potraktowaniem opisanych powyżej osób znajdujących się w zbliżonej sytuacji faktycznie nie przemawiają także żadne wartości, zasady czy normy konstytucyjne.

Nie sposób także zgodzić się z poglądem powoływanym przez Sąd Apelacyjny, a wyrażonym w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4.12.2013 r. w sprawie II UK 223/11, zgodnie z którym zasada wypłaty jednego świadczenia nie narusza zasady równości. Skarżący zwraca uwagę, iż nie kwestionuje zasady „jednego świadczenia” w ogólności, ale jej zastosowanie

wyłącznie w odniesieniu do zbiegu wojskowej renty inwalidzkiej z emeryturą – podczas gdy w przypadku innych świadczeń rentowych związanych z aktywnością zawodową przewidziano ich kumulację z emeryturami. Innymi słowy rzecz ujmując – Skarżący zarzuca, że przewidując wyjątek od zasady „jednego świadczenia” ustawodawca w sposób zbyt wąski określił granice podmiotowe tego wyjątku, nie obejmując nim także uprawnionych do wojskowej renty inwalidzkiej. W sprawie II UK 223/11 Sąd Najwyższy orzekł na tle stanu faktycznego, w którym ubezpieczonemu przysługiwały dwie emerytury (wojskowa i z systemu powszechnego) – i jest to sytuacja zasadniczo odmienna od sytuacji Skarżącego. Jak już wskazano – sytuacja Skarżącego wykazuje raczej zdecydowane podobieństwo do sytuacji osoby, której przysługuje prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy.

W konsekwencji, podstawą niniejszej skargi konstytucyjnej jest, występująca zdanem Skarżącego niezgodność – stanowiących podstawę rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego w W , Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia .09.2015 r., , przepisów art. 7 ustawy o zaopatrzeniu oraz art. 95 ustawy emerytalno-rentowej z art. z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z wynikającą z art. 2 Konstytucji zasadą sprawiedliwości społecznej w zakresie w jakim wykluczają jednoczesną wypłatę uprawnionemu wojskowej renty inwalidzkiej przyznanej z uwagi na wypadek mający związek ze służbą wojskową oraz emerytury częściowej.

Mając powyższe na względzie, wnoszę jak w *petitum* skargi.

Za Skarżącego – pełnomocnik

RADCA PRAWNY

JAKUB ŚLIWA

Załączniki:

1. odpis pełnomocnictwa,
2. odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w W , Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia .09.2015 r., w sprawie – wraz z uzasadnieniem,
3. odpis wyroku Sądu Okręgowego w W , Wydział VIII Ubezpieczeń Społecznych z dnia .12.2014 r., w sprawie – wraz z uzasadnieniem,
4. odpis skargi i załączników (5 egz.).